

[Ole Bjørn Kraft.]

punkt vil føre til dybe og voldsomme Mod-sætninger i Folket.

Jeg nærer da heller ikke nogen som helst Tvivl om, at man forstaaer dette i Socialdemokratiet. Det vilde være højest mærkværdigt, om et Parti netop af Socialdemokratiets Oprindelse og hele økonomiske Tankegang vilde staa uforstaaende heroverfor. De vover blot ikke at udtale det, i det skjulte gør man, ikke mindst fra den nuværende Regerings Side, i høj Grad den korporative Stats Gerninger. Bag Demokratiets historiske Forhæng er den korporative Stat i langsom, men støt Vækst; naar Forhænget en Dag er skærnet, vil man se Resultatet som en Virkelighed.

Behøver jeg at omtale, hvorledes Englandstraktaten blev til, hvem det var, der traf Afgørelsen, og hvilken Rolle det demokratiske Folketing og den demokratiske Rigsdag havde at spille ved denne Afgørelse? Typisk er for mig ogsaa, at Regeringen forelagde sit Valutaforslag, ikke for den danske Rigsdag, men for Erhvervenes Repræsentanter. Man har jo ogsaa set, hvordan man har forsøgt at udfylde den Mangel, man aabenbart føler er til Stede, gennem en Række positive Foranstaltninger. Statsministeren har fra Tid til anden oprettet forskellige erhvervsmæssige og økonomiske Raad. Det er hidtil ikke lykkedes at faa dem til at arbejde paa tilfredsstillende Maade, men det er ganske øjensynligt, at man herved tilstræber en Repræsentation for Erhvervene, som man føler Savnet af. Mest betydningsfuldt forekommer mig at være den Beslutning, som Regeringen nu har truffet efter Valget, hvorefter man har oprettet et nyt handelspolitisk Raad i Tilknytning til selve Regeringen, i Tilknytning endog til et snævert Udvalg af Regeringsmedlemmer. Dette er for mig en betydningsfuld og opsigtsvækkende forfatningsmæssig Nydannelse. Her er det ikke engang Forholdet til Lovgivningsmagten, det drejer sig om, her er det et af Rigsdagen uvalgt, men af Regeringen diktatorisk udnævnt Supplement til Regeringen. Jeg tror, at man heri kan se, i hvor høj Grad de, der har Regeringsmagten i Øjeblikket, føler Savnet og søger paa alle mulige Maader at bøde herpaa. Der kunde nævnes mange andre Eksempler i samme Retning.

Jeg ønsker fuldt Dagslys herover, jeg ønsker ogsaa, at Udviklingen skal ledes og kontrolleres, at det hele ikke skal foregaa i Skyggen og skjult og saaledes, at Lovgivningsmagten ikke faar noget

Medansvar, nogen Kontrol dermed, og jeg ønsker først og fremmest, at Ansvar skal følge Magten, og dette er Grundlaget for min almindelige forfatningsmæssige Indstilling. Lad mig sige, at det er jo ikke noget, som er af en saadan Karakter, at det gør det nødvendigt for Demokrater at stille sig afvisende eller uforstaaende eller angribende deroverfor. Der findes vel ikke en mere parlamentarisk Institution end den interparlamentariske Union, hvis Opgave det er virkelig at varetage Parlamentarismens Interesser.

Paa den Kongres, som fandt Sted i Sommer i Bryssel, og hvori ogsaa en Række fremtrædende Socialdemokrater deltog, vedtoges forskellige Resolutioner om det repræsentative Systems Udvikling, for hvilke ogsaa de socialdemokratiske og radikale Medlemmer stemte. I en af disse Resolutioner beskæftiger man sig meget indgaaende med Spørgsmaalet om en Medvirken af særlige Institutioner, der repræsenterer Nationens forskellige organiserede faglige Virksomheder, og man fremhæver Nyttens af, at man knytter et saadant Supplement til Parlamentarismen og til Demokratiet. Det hedder i en Redegørelse, der følger med denne Resolution:

„Der kunde derfor være Grund til i en vis Grad at lovliggøre denne Repræsentation af de økonomiske Interesser, dog saaledes,“ — som det hedder i Resolutionen — „at det maa tilkomme den enkelte Stat at bestemme de egnede Institutioners Virkemaade og Opgaver.“ Det fremhæves, at en saadan Repræsentation skulde organiseres som raadgivende. Det er, har jeg Lov til at sige, Synspunkter, som ligger fuldt paa Linie med, hvad K. U. har hævdet, og hvad jeg har hævdet i denne Sal, og herfor har man altsaa stemt fra Regeringspartiernes Side. Jeg tror, at den, som taler aabent om disse Spørgsmaal, som ønsker dem fastlagt og kontrolleret, er en bedre Ven af Folkestyret end den, som ønsker dem udviklet i det skjulte. Jeg tror, at den, som ser ærligt paa de virkelige Forhold, er en bedre Ven af Folkestyret end den, som altid har Kærligheden til Folkestyret paa Læberne, men som hyppigt handler stik modsat, saaledes som vi har set det.

Sluttelig er der endnu et Spørgsmaal, som jeg gerne vil knytte et Par Udtalelser til, nemlig Spørgsmaalet om Adskillelse mellem den lovgivende og den administrerende Myndighed. Jeg tror, saaledes som jeg ogsaa tidligere har udtalt det, at der her er et Omraade, hvor der synes alvorligt